

KAPITOLA DESÁTÁ

Dny předcházející čajovému dýchánku byly naprosto nesnesitelné. Catherine nedokázala myslet na nic jiného než na setkání s Králem. Jaké to bude? Co se stane? Také Markýza byla jako na trní, i když z úplně jiného důvodu než její dcera.

Cath si připadala jako největší podvodnice, když pekla makronky, aby získala Královo srdce, o něž ve skutečnosti vůbec nestála. Byla vděčná alespoň za možnost strávit den v kuchyni, kde se nemusela bát, že ji matka donutí trénovat nějakou zbytečnou dovednost, například vyšívání.

Kéž by se ukázalo, že je Král vrtkavý. Kéž by ho její zmizení na plese přivedlo do takových rozpaků, že už jí o ruku nepožádá, anebo bude mít přinejmenším dost rozumu na to, aby se jí na to zeptal v soukromí.

I z té vyhlídky jí bylo úzko.

Jenže dny ubíhaly, dýchánek se blížil a Cath byla čím dál nedočkavější. Zkusila to zapřít i sama před sebou, ale ve skutečnosti se na to odpoledne těšila. Ne kvůli Králi, ne kvůli hrám na zahradě, dokonce ani ne kvůli dortům a sendvičům, které se při podobných příležitostech podávaly.

Těšila se na setkání s dvorním šaškem.

Už se jí o něm nezdálo, a tak ho toužila spatřit na vlastní oči. Představovala si, jaké to bude, až se znovu setkají, chtěla vidět další z jeho veselých úsměvů, rozesmát ho, ucítit letný dotyk jeho prstů na své šiji.

Cath se zarazila a zvedla zdobičku nad pečicí papír. Leželo na něm patnáct kulatých pusinek, které čekaly na to, až z nich upeče mandlové makronky. Najednou zčervenala, ale s rozpálenou pecí to nemělo nic společného. Třáslly se jí ruce, což bylo při tak delikátním úkolu nepřijatelné.

Zavřela oči ve snaze potlačit myšlenky, které jí vířily hlavou. Tak to dělala pokaždé, když se stočily k zakázaným dotykům a tajuplným pousmáním. Matka by pukla zlostí, kdyby věděla, na co Catherine myslí – a ještě ke všemu v souvislosti s dvorním šaškem!

Král, dobrotivé nebe. Má přece snít o Králi!

Cath byla bez sebe úzkostí.

Odložila zdobičku a zapřísáhla se, že se během čajového dýchánku nenechá unést. Je přece dáma a šašek je jednoduše jen něčím novým a neobvyklým. Jestli ho znovu uvidí, což se samo o sobě nezdálo moc pravděpodobné, zapřede s ním jen zdvořilý hovor. Žádné koketování jako posledně. K ničemu nevhodnému nedojde.

Byla zvědavá, jestli ji bude přitahovat stejně jako minule, a napůl si přála, aby tomu tak nebylo. Co by si počala? Rodiče by k námluvám nikdy nesvolili, a navíc ani nevěděla, co udělá s Králem. Taky musí vymyslet, jak rodiče přesvědčí, aby jí dovolili otevřít si pekařství – sen, který ji stravoval víc než všechny ostatní sny... Alespoň do doby, než jí v nohou postele vyrostl citronovník.

„Dobrotivé nebe, co je to za nádhernou vůni?“

Cath polekaně odskočila od kuchyňského stolu. Šklíba – nebo spíš Šklíbaova hlava – se na ni zubil ze starých kukaček na stěně. Jejich ručičky ukazovaly na kocourovo levé ucho a fousky, takže muselo být těsně po druhé hodině odpoledne.

„Nazdar, Šklíbo.“ Zamračila se. „Doufám, že jsi tu chudinku kukačku nespokl.“

Kocour se rozplynul jako obláček dýmu a vzápětí se objevil, tentokrát celý, na vysokém okenním parapetu nad kuchyňským stolem. Oranžové zbarvení jeho srsti způsobené dýňovými

pirožky už vybledlo. „Nic takového,“ řekl. „Ale zrovna uvažuju o tom, kolik těch laskomin bych mohl sníst, aniž by sis toho všimla.“

Podezíravě si ho měřila.

„Dobrá, dobrá, máš pravdu. Nejspíš je mi jedno, jestli si toho všimneš, nebo ne.“

„Jsou pro Krále.“

Šklíba protočil oči – panenky mu při tom poskakovaly sem a tam jako zakutálený dětský míč. „Vždycky jsou pro Krále.“

Catherine s úsměvem zvedla zdobičku, otřela přebytečné těsto do utěrky a pokračovala v práci. „Chtěla jsem ti poděkovat, že jsi ode mě na plese odvedl pozornost. Načasoval sis to perfektně.“

„Tak je to s většinou věcí, do kterých se pustím.“

„Rozrušilo to ostatní hosty?“

„Kdepak. Třeba taková lady Mrzivá si ničeho ani nevšimla.“

„Myslím to, jak jsem zmizela. Vědí všichni, že mě chtěl Král požádat o ruku?“ Ztěžka polkla.

„Neřekl bych, že se to rozšířilo, i když nejspíš jen proto, že většina lidí nedávala pozor.“

Pomalou si oddechla. Vytlačila poslední pusinku a zvedla pečicí papír na stůl, aby je všechny zarovnala.

„A kromě toho,“ pokračoval Šklíba s širokým úsměvem, který zřídka opouštěl jeho tvář, „Královi nevydařenou žádost zastínila hrůza, která přišla vzápětí. O Tlachapoudovi jsi už asi slyšela.“

Rukávem si otřela zpotené čelo. „Ano. Nejspíš bych neměla dumat nad hloupou nabídkou k sňatku, když se stalo něco tak hrozného. Až doteď jsem měla za to, že Tlachapoud neexistuje.“

„Je nebezpečné něčemu nevěřit jenom proto, že tě to děsí.“

Cath strčila makronky do pece. „Ale jak je to dlouho, co se tu nějaký ukázal naposledy?“

„Dlouho předtím, než ses narodila.“ Šklíba se v jednom kuse culil a jeho úsměv byl v souvislosti s tématem jejich hovoru podivně strašidelný. „Třeba tu byl celou dobu, skrýval se a vyčkával,

nebo se sem dostal přes Zrcadlo, což mi však nepřipadá příliš pravděpodobné. To se nejspíš nikdy nedozvíme. Teď ale víme, že je tady, a jeho řádění tou jednou nocí jistě neskončilo.“

Cath polkla, aby se zbavila hořkosti v ústech. „Co si počneme?“

„My? Já rozhodně nehnu ani prstem.“

„Dobrá, ty ne. Ale něco se udělat musí. Král by měl jmenovat rytíře, který se Tlachapoudovi postaví, tak jako ve starých bájích.“

Šklíba si chraplavě odkašlal. „Ty snad víš o nějakých rytířích v Srdcovém království?“

Catherine se zamyslela. Nejbližší k rytířům měly pravděpodobně stráže na královském hradě a Cath pochybovala, že by si kterákoliv z nich vedla lépe než nebozí károvi dvořané.

„Musíme něco podniknout,“ řekla znovu nesměle.

„Ano, celou událost rychle zameteme pod koberec a budeme předstírat, že se vůbec nestala.“ Šklíba si olízl packu a uhladil si fousky. „Tak to tu ostatně děláme odjakživa.“

Cath se sevřel žaludek. Kocour měl pravdu. Ještě nikdy tu nebyli svědky něčeho tak hrozného, ale všichni budou jistě ochotní na všechno zapomenout, jen aby nemuseli měnit své pohodlné životy.

„A co ti ubozí dvořané?“ zamumlala. „Co bude s nimi?“

Šklíbův úsměv malinko zakolísal. „Už je našli, má milá Catherine. Včera ráno objevili dvě roztrhané karty poblíž lesa Nikde.“

Catherine se stáhla. „Ne... Možná to nebyli...?“

„Byli to oni. Na jednom z carů byl kousek káry.“

Cath se odvrátila a zavřela oči. Náhle si připadala dětinská a malicherná. Jako by ji hubovali, i když ve skutečnosti se plísnila sama. Dva dny strávila tím, že mudrovala nad Králem a snila o šaškovi, zatímco o život přišli dva dvořané a kolem poletovala strašlivá nestvůra.

„Včera jsem byla za Vévodou,“ řekla. „Tlachapoud ho zranil. Ublížil ještě někomu dalšímu?“

„Myslím, že ne. Měli jsme štěstí. Málo stačilo a k úhoně by přišla i lady Margaret Mrzivá.“

„Jak to?“

„Když ta bestie rozbila okna, zdálo se mi – nerad bych působil sebestředně –, ale zdálo se mi, že jde přímo po mně. Pořád jsem seděl na hlavě té holky, a jak jsem zmizel... Ujišťuji tě, že šlo o pouhý instinkt, ne o zbabělost...“

„Samozřejmě.“

„Objevil jsem se na druhém konci místnosti a viděl jsem, jak se lord von Bradawitz vrhá mezi lady Mrzivou a tu nestvůru.“

Catherine otevřela překvapením ústa. „Takové hrdinství!“

„Fascinující, nemyslíš, jak často se *hrdinství* rovná *pošetilosti*?

Ta potvora měla drápy ostré jako nože, divže Vévodovi neutrhla hlavu. Měl velké štěstí, že skončil jen s lehkým zraněním.“ Podrbal se za uchem. „Občas je tvrdohlavý jako prase.“

„Ale Tlachapoud ho nezabil.“

„Ne. Obrátil se k hodovnému stolu a dvěma dvořanům, kteří tam zrovna stáli. Popadl je a uletěl s nimi přes verandu. Za chvíli bylo po všem.“

Cath se sesunula na kuchyňský stůl. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že tu může k něčemu takovému dojít.“

Šklíba přimhouřil žluté oči a na dobu dvou úderů srdce se jí upřeně zahleděl do tváře. Pak začal postupně mizet počínaje ocasem – jeho pruhy se odvíjely jeden po druhém, jako by je smotávali v neviditelné klubko. „Tyhle věci se nedějí v obyčejných snech, děvenko moje,“ řekl, když z něj zůstala jenom hlava. „Jen v nočních můrách.“

Naposledy se zatočil ve vzduchu a byl pryč.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Cath si nedokázala pomoci. Hledala ho od chvíle, kdy prošla zahradní besídkou a vstoupila na rozlehlý zelený trávník Srdcového zámku. Očima těkala po hostech, v zástupu čepců a klobouků s širokou krempou dychtivě pátrala po trojčípé kejklířské čepici. Přistihla se, jak tají dech a čeká, až ho znovu spatří – pokud tu vůbec byl. Účastnili se šašci zahradních slavností? Neměla tušení.

Připadala si jako idiot, když se sice klaněla všem šlechticům, vznešeným dámám a hraběnkám, ale její pozornost zakolísala pokaždé, když ohlásili nového příchozího nebo když mezi barevným oblečením šlechty zahlédla černou látku. Věděla, že by měla hledat Krále. Matka byla neoblomná – trvala na tom, že ho Cath okamžitě zpraví o své přítomnosti, předá mu makronky s příchutí růží, které měla schované v kapse svých šatů, a zůstane po jeho boku až do konce dýchánku, kdy bude mít na prstě zásnubní prsten.

Ulevilo se jí, když obešla celý trávník, ale Krále nikde neviděla.

Totéž však platilo i o Šprýmovi. Nitro se jí sevřelo zklamáním.

Hloupé sny. Hloupé fantazie. Pitomý citronovník a hloupé bílé růže a...

Co když se vůbec neukáže? Pak bude celá návštěva k ničemu a ona si své nejhezčí vycházkové šaty vzala nadarmo. Teprve teď si uvědomila, že si je oblékla kvůli němu.

„Nejdražší Catherine, jak vhodně jste dnes oděná.“